

Bosna i Hercegovina

FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE

VRHOVNI SUD

FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 07 0 K 003661 11 Kž 2

Sarajevo, 20.03.2013. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Filipović mr. Ljiljane kao predsjednice vijeća, Gogala Zorice i Marić Slavka kao članova vijeća, uz sudjelovanje Hrvat Hasije kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih Č. D., G. M., Š. V., Ž. M., Đ. N., B. I. i J. S., zbog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. ranijeg Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, povodom žalbe zamjenika glavnog županijskog/ kantonalnog tužitelja iz Mostara protiv presude Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 003661 10 K od 27.06.2011. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 20.03.2013. godine u prisutnosti federalne tužiteljice Mutevelić Nermine, optuženih Č. D., G. M., Š. V., Ž. M., Đ. N. i J. S. i njihovih branitelja advokata R. Z., M. D., P. B., D. N., Š. D., F. A. i P. I., te u odsutnosti uredno obaviještenih optuženog B. I. i advokata B. D., branitelja optužene J. S., kojeg je zamjenjivala advokat P. I., donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba zamjenika glavnog županijskog/kantonalnog tužitelja iz Mostara, pa se presuda Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 003661 10 K od 27.06.2011. godine, potvrđuje.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 003661 10 K od 27.06.2011. godine optuženi Č. D., G. M., Š. V., Ž. M., Đ. N., B. I. i J. S. (u daljem tekstu: optuženi), na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: ZKP FBiH), oslobođeni su od optužbe da su počinili krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 2. u vezi sa stavom 1. ranijeg Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: KZ FBiH) (Službene novine FBiH broj 43/98 od 30.11.1998). Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret proračunskih sredstava prvostepenog suda kao i nužni izdaci optuženih i nužni izdaci i nagrada njihovih branitelja.

Protiv ove presude žalbu je izjavio zamjenik glavnog županijskog/kantonalnog tužitelja iz Mostara (u daljem tekstu: tužitelj), zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede krivičnog zakona i zbog bitnih povreda određaba krivičnog postupka. Tužitelj u žalbi navodi razloge zbog kojih smatra da je prvostepeni sud pogriješio kada je donio pobijanu presudu, pa predlaže da se žalba uvaži, prvostepena presuda ukine i odredi održavanje novog pretresa.

Odgovore na ovu žalbu su podnijeli branitelji optuženih Č. D., G. M., B. I. i J. S., advokati R. Z., P. B., B. D. i P. I., u kojima su osporili osnove i navode iz žalbe tužitelja i predložili da se žalba odbije kao neosnovana.

Federalna tužiteljica, podneskom broj KTŽ 139/11 od 06.10.2011. godine, predložila je da se žalba tužitelja uvaži, s tim da nije navela na koji način da se postupi nakon uvažavanja žalbe, dok je osporila navode i prijedloge iz podnesenih odgovora branitelja optuženih na žalbu koju je izjavio tužitelj.

Sjednica vijeća ovog suda je održana u smislu člana 319. stav 4. ZKP FBiH, u prisutnosti optuženih Č. D., G. M., Š. V., Ž. M., Đ. N. i J. S. i njihovih branitelja, s tim, da je advokata B. D., branitelja optužene J. S., koji je o sjednici vijeća uredno obaviješten, zamjenjivala advokat P. I., koja brani optuženog B. I., koji nije prisustvovao sjednici vijeća iako je o istoj bio uredno obaviješten. Na sjednici vijeća federalna tužiteljica je u cijelosti ostala kod osnova, navoda i prijedloga iz izjavljene žalbe tužitelja, koju je izložila, kao i kod podneska broj KTŽ 139/11 od 06.10.2011. godine, te je predložila da se žalba tužitelja uvaži, pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje. Branitelji optuženih Č. D., G. M., B. I. i J. S. su ostali kod navoda i prijedloga iz odgovora na žalbu zamjenika glavnog kantonalnog tužitelja, koje su na sjednici vijeća izložili, s tim da su i branitelji optuženih Š. V., Ž. M. i Đ. N. takođe osporili žalbene navode tužitelja.

Ovaj sud je u ispitaio prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda tužitelja, pa je, imajući u vidu i navode iz odgovora na žalbu, odlučio kao u izreci ove presude, iz sljedećih razloga:

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede određaba krivičnog postupka, tužitelj u žalbi navodi da je prvostepeni sud učinio bitnu povredu određaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH time što je izreka prvostepene presude nerazumljiva i protivriječna zbog toga što, kako se navodi u žalbi, sud ne prihvata pravnu kvalifikaciju krivičnog djela iz optužnice, a radi se o krivičnom djelu zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 3. u vezi sa stavom 1. ranijeg KZ FBiH jer sud na stranama 23. i 24. obrazloženja presude daje razloge da bi se u konkretnom slučaju radilo o zastarjelosti krivičnog gonjenja jer poprima da se radi o krivičnom djelu zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 1. ranijeg KZ FBiH, a ne o djelu iz stava 3. tog člana, koje je optužnicom optuženima stavljeno na teret.

U vezi sa ovim žalbenim navodom tužitelja potrebno je, najprije, istaći da bi tvrdnja da sud nije prihvatio pravnu kvalifikaciju iz optužnice, po svojoj sadržini, mogla predstavljati samo žalbeni osnov povrede krivičnog zakona a ne bitne povrede određaba krivičnog postupka.

Nadalje, iako pomenuti žalbeni navod sadrži tvrdnju da je izreka presude nerazumljiva, tužitelj u žalbi nije naveo razloge za tu tvrdnju. Stoga ovaj sud, u skladu sa članom 321. ZKP FBiH, nije bio u prilici da ispita osnovanost te žalbene tvrdnje.

Konačno, ovaj sud nalazi da se neosnovano pomenutim žalbenim navodom tvrdi da je izreka pobijane presude protivrječna njenim razlozima.

Naime, iz izreke pobijane presude proizilazi da su optuženi oslobođeni od optužbe za krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 2. u vezi sa stavom 1. ranijeg KZ FBiH, a na osnovu odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH, dakle, zbog nedostatka dokaza. Prvostepeni sud je u obrazloženju presude dao konkretne razloge na osnovu kojih je zaključio da nije dokazano da su optuženi počinili krivično djelo za koje ih je tužitelj teretio optužnicom. Između ostalog, iz obrazloženja presude proizilazi da je sud našao da nema dokaza ni da je učinjenjem djela, za koje se optuženi optužuju, nekome pribavljena imovinska korist (kako se taj pojam shvata u smislu člana 358. stav 2. i 3. ranijeg KZ FBiH), pa, prema tome, ni da je učinjen neki od kvalificiranih oblika krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. ranijeg KZ FBiH. Konstatacija u obrazloženju presude da je za osnovni oblik krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 1. ranijeg KZ FBiH nastupila apsolutna zastarjelost krivičnog gonjenja ne čini izreku presude protivrječnom njenim razlozima nego predstavlja objašnjenje suda zašto se nije upustio u utvrđivanje da li ima pouzdanih dokaza da su optuženi učinili taj osnovni oblik krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 1. ranijeg KZ FBiH. Stoga se neosnovano žalbom tužitelja tvrdi da je izreka pobijane presude protivrječna njenim razlozima usljed konstatacije u obrazloženju presude da je za krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 1. ranijeg KZ FBiH nastupila apsolutna zastarjelost krivičnog gonjenja.

Neosnovano se žalbom tužitelja ističe i da iz presude nije u dovoljnoj mjeri jasno da li sud optužene oslobađa od optužbe zbog formalnih nedostataka optužnice ili zbog nepostojanja dokaza o njihovoj odgovornosti jer se u obrazloženju presude ti razlozi isprepliću, te da je zbog toga obrazloženje presude nerazumljivo i protivrječno s izrekom.

Prvostepeni sud je, naime, u obrazloženju svoje presude (strane 11-15) naveo nedostatke u činjeničnom supstratu optužnice koji bi, po ocjeni tog suda, predstavljali osnov za oslobađanje optuženih od optužbe i na osnovu člana 299. tačka a) ZKP FBiH, dakle, zbog toga što djelo za koje se optuženi optužuju nije zakonom propisano kao krivično djelo. Međutim, izrekom pobijane presude sud je optužene oslobodio od optužbe na osnovu članu 299. tačka c) ZKP FBiH, dakle, zbog nedostatka dokaza da su optuženi učinili krivično djelo za koje se optužuju. Za takav zaključak prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude naveo potpune i određene razloge. Prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude (strana 15.) naveo i zašto se u izreci presude opredijelio za taj osnov (član 299. tačka c) ZKP FBiH) za donošenje presude kojom su optuženi oslobođeni od optužbe iako je našao i razloge zbog kojih su optuženi mogli biti oslobođeni i po osnovu iz člana 299. tačka a) ZKP FBiH. Naime, iz obrazloženja presude jasno proizilazi da se prvostepeni sud, pri navođenju u izreci presude zakonskog osnova za oslobađanje optuženih od optužbe, opredijelio za onaj osnov koji, po ocjeni tog suda, ima pretežan značaj. Stoga se neosnovano žalbom tvrdi da je zbog navedenog izreka presude protivrječna njenim razlozima.

Konačno, pošto bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH postoji ako je izreka presude nerazumljiva, protivrječna sama sebi ili razlozima presude ili ako presuda uopće ne sadrži razloge ili u njoj nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, jasno je da se tvrdnjom da je obrazloženje presude nerazumljivo presuda ne može pobijati zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Osporavajući zaključke prvostepenog suda u pogledu nedostataka u činjeničnom supstratu optužbe, tužitelj u žalbi najprije osporava utvrđenje suda da optužnica ne sadrži činjenice i okolnosti iz kojih proizilazi htijenje posljedice. Međutim, tužitelj to čini tvrdnjom da je taj voljni element postojao kod svih optuženih, te, potom, navođenjem dokaza koji, po njegovom mišljenju, ukazuju na takav zaključak. Tužitelj se, dakle, ne bavi razlozima prvostepenog suda kojima obrazlaže svoj zaključak o tom nedostatku u činjeničnom supstratu optužbe nego dokazima koji, po ocjeni tužitelja, ukazuju na stvarno postojanje tog elementa umišljaja. Pošto žalba ustvari ne sadrži navode kojima se osporava zaključak prvostepenog suda o samom nedostatku činjeničnog opisa djela u optužnici u pogledu tog bitnog obilježja predmetnog

krivičnog djela, pomenuti žalbeni navodi ne mogu dovesti u pitanje zaključak prvostepenog suda u pogledu navedene manjkavosti činjeničnog supstrata optužnice.

To se isto odnosi i na žalbene tvrdnje tužitelja kojima se osporava navod suda da je činjenični supstrat optužnice manjkav i u pogledu navođenja blanketnih propisa. Iako je prvostepeni sud naveo detaljne razloge zašto pozivanje na istaknutu Odluku Vlade kao blanketnog propisa nije dovoljno, tužitelj u žalbi samo tvrdi da je navođenje te Odluke Vlade kao blanketnog propisa dovoljno jer je Odluka Vlade FBiH sadržavala popis preduzeća koji podliježu privatizaciji i koja je agencija nadležna za njihovu privatizaciju, te da se na tom popisu nalazio i E.. Međutim, tužitelj je propustio u žalbi dati svoj osvrt na konkretne navode suda zašto je pozivanje na Odluku Vlade kao blanketni propis u konkretnom slučaju nedostatan, pa je time propustio i mogućnost dovođenja žalbom u sumnju takvog zaključka prvostepenog suda.

Nadalje, iako je prvostepeni sud naveo određene razloge zbog kojih nalazi da činjenični opis djela u optužnici ne sadrži nijednu posljedicu krivičnog djela, tužitelj u žalbi ne navodi konkretne razloge zašto ne prihvata takav stav prvostepenog suda nego samo ističe svoj suprotni stav.

S obzirom na navedeno, te da se žalbom uopšte ne osporava utvrđenje suda da je činjenični supstrat optužnice manjkav i u pogledu činjenica i okolnosti koje se odnose na svjesni element umišljaja optuženih, ovaj sud nalazi da žalbeni navodi tužitelja nisu doveli u pitanje utvrđenja prvostepenog suda koja se tiču manjkavosti činjeničnog supstrata optužnice, a zbog kojih, iz obrazloženja prvostepene presude (strana 15.) proizilazi da je u konkretnom slučaju, po nalaženju prvostepenog suda, bilo mjesta i donošenju presude kojom se optuženi oslobađaju od optužbe na osnovu člana 299. tačka a) ZKP FBiH tj. zbog toga što djelo za koje se optužuju nije zakonom propisano kao krivično djelo.

Prema tome, iz već navedenih razloga odnosno zbog selektivnog i neobrazloženog pobijanja zaključaka prvostepenog suda o manjkavostima činjeničnog opisa djela u optužnici, može se zaključiti da žalba tužitelja nije dovela u pitanje pravilnost prvostepene presude kojom su optuženi oslobođeni od optužbe.

Takođe, ovaj sud nalazi da žalbeni navodi tužitelja nisu doveli u pitanje ni zaključak prvostepenog suda da nema dokaza da su optuženi učinili krivično djelo za koje se optužuju.

Najprije, prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude naveo razloge zbog kojih nije mogao smatrati utvrđenim da su ugovori o cesiji pravno ništavni. Takav zaključak prvostepenog suda tužitelj je u žalbi osporio samo navodom da je prvostepeni sud trebao drugačije cijeliti presude Županijskog-Kantonalnog suda Mostar broj Pž 74/04 od 15.10.2004. godine i Vrhovnog suda FBiH broj Rev 940/04 od 28.02.2005. godine. Međutim, pošto je prvostepeni sud cijelio te presude i izjasnio se u pogledu njihovog značaja za razjašnjenje navedenog pitanja, a žalba tužitelja ne sadrži konkretno izjašnjenje tužitelja zašto je prvostepeni sud trebao drugačije cijeliti navedene presude, ta žalba ne može dovesti u pitanje ni utvrđenje suda u pogledu pravne valjanosti ugovora o cesiji.

S obzirom da se zaključak prvostepenog suda o neosnovanosti navoda iz optužnice da su svi članovi Upravnog odbora imali namjeru da se provede cesija zasniva na utvrđenju suda da iz zapisnika sa sjednica Upravnog odbora slijedi da oni nikada nisu raspravljali o cesiji, taj zaključak prvostepenog suda ne može opovrgnuti žalbeni navod da su na sjednici Upravnog odbora HPT od 02.08.1999. godine članovi Upravnog odbora jednoglasno usvojili odluku o ustupanju vlasničkih udjela i ovlastili direktora da zaključi potrebne ugovore u cilju realizacije takve odluke. Ovo zbog toga što je pobijanom presudom sud utvrdio da nisu svi članovi Upravnog odbora glasali za navedenu odluku, a, zatim, i zbog toga što se samim žalbenim navodom tužitelja ne ukazuje određeno ni na jednu sjednicu Upravnog odbora na kojoj se raspravljalo o cesiji čime bi bio opovrgnut pomenuti navod iz obrazloženja prvostepene presude.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, tužitelj u žalbi ističe i da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio činjenice koje se odnose na finansijsko stanje u JP HPT d.o.o. M. i u E.u, u vrijeme

kada je donesena Odluka o ustupanju osnivačkog uloga u E.. To je, po ocjeni tužitelja, imalo za posljedicu pogrešan zaključak prvostepenog suda da tvrtkama, na koje su preneseni vlasnički udjeli E.a, nije pribavljena korist. U vezi s tim žalbenim prigovorom tužitelj se pozvao na iskaz svjedoka Z. I., šefa računovodstva u JP HPT d.o.o. M. i to na njegov iskaz iz istrage, te na iskaz svjedoka P. S. kao i na Odluku Skupštine E.a o raspoređivanju dobiti od 28.03.2003. godine. Iz ovih dokaza, po stavu tužitelja, proizilazi da su obje ove firme bile profitabilne, pa i na dan 02.08.1999. godine, kada je ustupljen vlasnički udjel u E.u d.o.o. Mostar, te da su optuženi to svjesno učinili upravo iz razloga da „ovim tvrtkama pribave korist“, zaobilazeći pri tom propisani postupak za privatizaciju firmi, u konkretnom slučaju E.a.

U vezi s ovim žalbenim prigovorima bitno je istaći da se tužitelj uopće ne bavi razlozima suda datim u pobijanoj presudi (strana 10. i 11.), a koji se odnose na utvrđenje suda u vezi sa finansijskim stanjem u obje navedene firme (JP HPT d.o.o. M. i E. d.o.o. M.) u vrijeme donošenja Odluke o ustupanju osnivačkog uloga u E. d.o.o. M. na H. osiguranje d.o.o. M., A. C. d.j.o. Š. B. i C. AG d.j.o. M.. Prvostepeni sud je, naime, dao ocjenu relevantnih dokaza vezanih za finansijsko poslovanje JP HPT d.o.o. M. i E. d.o.o. M., u kritično vrijeme, među kojim dokazima su i iskazi svjedoka Z. I., P. S., Š. M., zatim zapisnik sa Treće sjednice UO JP HPT d.o.o. M. od 03.12.1999. godine kao i nalaz i mišljenje vještaka finansijske struke A. S.. Ocjenom tih dokaza prvostepeni sud je zaključio da E. d.o.o. M. u periodu od septembra 1999. godine zaključno sa 2002. godinom nije pozitivno poslovao odnosno da nije ostvario dobit iz koje bi se isplatila dividenda, a da je HPT M. imao milionska dugovanja. Pošto tužitelj u žalbi ne osporava konkretnim žalbenim navodima ocjenu navedenih dokaza izvršenu od strane prvostepenog suda, njegova žalba ne može dovesti u pitanje zaključke koje je prvostepeni sud donio ocjenom tih dokaza. Nadalje, s obzirom da je tužitelj tim navodima istovremeno osporavao i zaključak suda da ustupanjem vlasničkog udjela u E. od strane HPT M. pravnim osobama navedenim u izreci pobijane presude tim pravnim osobama nije pribavljena imovinska korist jer su ti vlasnički udjeli bili u vrijednosti njihovih potraživanja prema HPT M., koja su na taj način izmirena, očito je da oni nisu doveli u pitanje ni taj zaključak prvostepenog suda.

U vezi sa ranije navedenim žalbenim navodom tužitelja da je prenošenjem vlasničkih udjela na E. trima pomenutim pravnim osobama pribavljena korist, ovaj sud ponovo ukazuje na stav prvostepenog suda da je pribavljanje koristi elemenat osnovnog oblika krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 1. ranijeg KZ FBiH, za koje je nastupila apsolutna zastarjelost krivičnog gonjenja, pa se stoga prvostepeni sud nije mogao ni upustiti u utvrđivanje postojanja tog krivičnog djela.

Osporavajući pravilnost zaključka prvostepenog suda da nema dokaza da je optuženi Č. D., u vrijeme učinjenja predmetnog djela, imao svojstvo odgovorne osobe, tužitelj u žalbi ističe da na takvo svojstvo ovog optuženog ukazuju Odluka o njegovom izboru za predsjednik Upravnog odbora HPT M. od 01.11.1998. godine, iskazi svjedoka Z. S., P. S. i Z. I., okolnosti da je on rukovodio sjednicom Upravnog odbora od 02.08.1999. godine, da je potpisao zapisnik i Odluku od 02.08.1999. godine, da mandat predsjednika Upravnog odbora traje dvije godine te da nije priložen bilo kakav dokaz o prestanku njegovog mandata. Međutim, pošto iz obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud, pri donošenju pomenutog zaključka, osim okolnosti koje u žalbi navodi tužitelj, imao u vidu i Odluku o imenovanju Upravnog odbora HPT M. broj ... od 07.07.1999. godine iz koje proizilazi da je za predsjednika Upravnog odbora HPT M. imenovan I. A. L., a za članove optuženi Š. V., Ž. M., Đ. N., J. S. i B. I. te B. I.1 i da ta imenovanja stupaju na snagu 07.07.1999. godine, očito je da se netačno u žalbi tužitelja navodi da u toku postupka nije izveden nijedan dokaz o prestanku mandata optuženog Č. D. Kako tužitelj u svojoj žalbi, pri osporavanju utvrđenja prvostepenog suda da nema dokaza da je optuženi Č. D., u vrijeme donošenja sporne odluke o ustupanju vlasničkih udjela, imao svojstvo odgovorne osobe, za razliku od prvostepenog suda, ne uzima u obzir taj dokaz niti daje ocjenu njegovog značaja za utvrđenje sporne činjenice, ovaj sud nalazi da žalbeni navodi tužitelja koji se odnose na ovu činjenicu ne mogu dovesti u pitanje utvrđenje prvostepenog suda.

Žalbene navode tužitelja kojima se osporava pravilnost zaključka prvostepenog suda da nema dokaza da su optuženi Š. V., Ž. M., Đ. N., B. I. i J. S. učinili krivično djelo za koje se optužuju, ovaj sud nalazi potpuno paušalnim jer navedeni zaključak suda tužitelj u žalbi osporava samo konstatacijom da, po njegovoj ocjeni, iz priloženih dokaza proizilazi dokazanim da su svi članovi Upravnog odbora glasali za odluku o ustupanju osnivačkog uloga u E. Prvostepeni sud je za navedeni zaključak naveo potpune i određene razloge, pa pravilnost takvog zaključka ne može dovesti u pitanje puka konstatacija tužitelja da on nalazi da iz izvedenih dokaza proizilazi drugačiji zaključak.

Tvrđnju tužitelja da je B. I.1, davši saglasnost na dnevni red, glasao za usvajanje odluke koja je već bila pripremljena, ovaj sud nalazi proizvoljnom i stoga netačnom.

Iz navedenih razloga ovaj sud nalazi da se neosnovano žalbom tužitalja pobija pravilnost zaključka prvostepenog suda o nepostojanju dokaza da su optuženi Š. V., Ž. M., Đ. N., B. I. i J. S. učinili krivično djelo za koje se optužuju.

Što se tiče optuženog G. M., prvostepeni sud je u obrazloženju svoje presude (strana 20-25.) naveo detaljne razloge zbog kojih nalazi da nema dokaza ni da je ovaj optuženi učinio krivično djelo za koje se optužuje. Takvo utvrđenje suda tužitelj u žalbi osporava navodima kojima se u stvari ukazuje da je ovaj optuženi radnje za koje se optužuje preduzima kao bi vlasnicima navedenih pravnih osoba pribavio korist tako što bi im omogućio da sudjeluju u privatizaciji E. protivno tadašnjim zakonskim propisima. Takvim žalbenim navodima se u stvari ukazuje da je ovaj optuženi, radnjama za koje se tereti, učinio krivično djelo zlouporabe položaja ili ovlasti iz člana 358. stav 1. ranijeg KZ FBiH. Kako je za to krivično djelo nastupila apsolutna zastarjelost krivičnog gonjenja, što je konstatovao i prvostepeni sud u obrazloženju svoje presude, žalbenim navodima tužitelja ne može se dovesti u pitanje pravilnost činjeničnih zaključaka prvostepenog suda ni u pogledu optuženog G. M..

Prema tome, neosnovano se žalbom tužitelja prvostepena presuda pobija i zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, tužitelj u žalbi navodi da je do toga došlo jer prvostepeni sud „nije prihvatio kao dokaze“ iskaz svjedokinje Z. S., koji se odnosi na sjednicu Upravnog odbora JP HPT d.o.o. M., održanu dana 02.08.1999. godine i zapisnik sa te sjednice, te što nije cijenio presudu Županijskog/ Kantonalnog suda u Mostaru broj Pž-74/04 od 15.04.2004. godine i presudu Vrhovnog suda Federacije BiH broj Rev-940/04 od 28.02.2005 godine. Sve navedeno je, po mišljenju tužitelja, imalo za posljedicu nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, jer bi „ocjenom tih dokaza a u vezi sa drugim dokazima sud mogao izvesti sasvim drugačiji zaključak od onog koji je izveo“.

Po ocjeni ovoga suda, ovi žalbeni navodi ne mogu se podvesti pod žalbeni osnov nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja jer tužitelj tim navodima ne ukazuje na nove činjenice i nove dokaze nego faktički ukazuje na pogrešnu ocjenu izvedenih dokaza. Međutim, prvostepeni sud je dokaze koje navodi tužitelj izveo na glavnom pretresu, cijenio ih pojedinačno i u vezi sa ostalim izvedenim dokazima u smislu odredbe člana 296. stav 2. ZKP FBiH i, u vezi njih je, u smislu odredbe člana 305. stav 7. ZKP FBiH, dao određene i potpune razloge šta iz njih proizilazi i kakav je njihov uticaj na utvrđeno činjenično stanje.

Prema tome, neosnovano se žalbom tužitelja prvostepena presuda pobija zbog nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Osporavajući prvostepenu presudu zbog povrede krivičnog zakona, tužitelj u žalbi navodi da je zbog počinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja došlo i do povrede krivičnog zakona.

Međutim, u članu 313., u tačkama od a) do f) ZKP FBiH, navedeni su slučajevi u kojima postoje povrede krivičnog zakona, među kojima nema okolnosti koje tužitelj navodi u žalbi u vezi sa ovim žalbenim osnovom. Stoga je žalba tužitelja i u ovom dijelu neosnovana.

Iz navedenih razloga ovaj sud je, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu tužitelja odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar

Hasija Hrvat,s.r.

Predsjednica vijeća

Filipović mr Ljiljana,s.r.